

"När landsfiskal Lindberg frågade kyrkoherde Jacobsson, om det var en bra församling här i Ivetofta, så sa kyrkoherden, att den var mycket bra, folket var ordentligt och levde inte över sina tillgångar. Men då sa landsfiskalen: "Det var väl en dålig församling, där det inte är några konkurser!" Han menade att det skulle bli knappt med extraförtjänster då.

Det är nog ganska betecknande för Ivetofta att det sällan förekommer konkurser. Folket är stabilt och bra.

Jag kom hit 1906, och då var det inte många hus i samhället. Det kallades för Tunnby då.

Efter förra världskriget tog de hit tyskar för att tillverka elektriskt porslin. Då tog de sådana tyska fackarbetare, som kunde lära upp de svenska arbetarna. De kom hit för att tjäna pengar. De kunde förtjäna c. 6.000 kronor om året, och när de hade varit här i inte fullt två år, så smet de utan att betala skatt. Det var åtskilliga år det höll på, det var väl huvudsakligast under 20-talet.

Galizierna, som var här i början, gick barfota och sköt sina vagnar i kaolinsmörjan. Den såldes till England. Det hände många olycksfall bland dem. Jag vet det, för jag hade hand om deras försäkringar. De skadade tårna och fick ryggbrott och

allt möjligt. Polackerna var säkert 50 år efter de svenska arbetarna i utveckling och förhållanden. De hade fri läkarvård och fri kost. Men mest fick de äta potatis och surkål. De sålde spruckna kålhuvuden från Årup till galizbaracken.

Gamla Bromölla låg här alldeles bakom min tomt. Där låg förut Bromölla kvarn före sjösänkningen. Men då flyttades den längre bort vid ån. Gamla Bromölla var gården vid kvarnen och den låg kvar där längre. Bland annat bodde det en del tyskar där. Det var ett lågt halmtäckt hus. När jag grävde i min trädgård, fann jag mynt och en hel del som måste ha varit från den tiden kvarnen låg där i backen."